

IMF's adm. dir. Lagarde siger, statslige pensioner og sundhedsforsikring for de ældre borgere »ikke er holdbart i længden«

5. marts 2016 – IMF's førstedame, Christine Lagarde, opfordrede under en tale til et 1200 personer stort publikum på MIT i Boston i går verdens nationer til at »afmontere den tidsindstillede, demografiske bombe« ved at skære ned i pensioner, udskyde pensionsalderen samt indføre andre forholdsregler, der tilsammen bliver til nazistisk eutanasi – selv om det foregår gennem en bogholders kuglepen.

»Hvis vi ikke skrider til handling, vil vi ikke kunne opretholde statslige pensioner og sundhedsforsikring i det lange løb«, sagde Lagarde. Aldrende befolkninger lægger pres på statens finanser, sagde IMF-chefen under sin tale, iflg. en rapport i Londonavisen *Daily Telegraph*, og »en udskydelse af tidspunktet for pensionering for at passe til forbedringer i den forventede levealder, var en 'prioritering' for de politiske beslutningstagere, alt imens strukturændringer for at få kvinder ud i arbejde, så vel som også en udvidelse af skattegrundlaget, også var nøglespørgsmål«. »Hvis staterne skulle finansiere hele forøgelsen af aldersrelaterede udgifter på denne måde [via statsbudgettet] ville staternes gæld eksplodere fra det nuværende gennemsnit på 100 % af BNP, og til 400 % ved århundredets slutning.«

Europæiske parlamentarikere turnerer Capitol Hill for at bede om Glass-Steagall

4. marts 2016 – Europæiske parlamentarikere, som var inviteret til USA's hovedstad af *EIR*, tilbragte 1.-3. marts i intensive møder på Capitol Hill med at bede kongresmedlemmer om at bryde Wall Street gennem en genindførelse af Glass/Steagall-loven og give den udbredte indsats for bankopdeling i europæiske valgkredse et skub.

De italienske parlamentsmedlemmer Marco Zanni og Marco Valli mødtes med 11 medlemmer af Repræsentanternes Hus fra begge partier – nogle var sponsorer af Glass-Steagall, og andre havde ikke besluttet sig – og sagde til dem, »Vi står foran endnu en global krise i finanssystemet, og vi må handle nu i både USA og Europa.« De to parlamentarikere repræsenterer Italiens Femstjernebevægelses-parti, der nu er Italiens næststørste, og hvis medlemmer har fremstillet fem af de ni Glass/Steagall-lovforslag i det italienske parlament. Det lykkedes dem i stærke detaljer at videreformidle det kaos, den forarmelse og den bankkrise, der er blevet udløst, siden reglerne om »bank-bailin« trådte i kraft i hele den Europæiske Union i slutningen af 2015.

Parlamentsmedlemmerne fik stærke tilbud om samarbejde fra flere Glass/Steagall-sponsorer; andre fortalte dem om den kamp over Glass-Steagall vs. Dodd-Frank-loven, der er ved at flå særligt det Demokratiske Parti i stykker. Primærvalget har forstærket denne kamp også i Kongressen.

Mange kongesmedlemmer har bemærket, at to præsidenter for amerikanske centralbanker (Federal Reserve) for nylig har sagt til dem, at Dodd-Frank blot vil føre til endnu en kæmpemæssig bank-bailout (statslig bankredning) og foreslog, at de

(kongresmedlemmerne) i stedet brød Wall Street op. Den første af disse advarsler fra præsidenten af Minneapolis Federal Reserve, Neel Kashkari, blev i udstrakt grad rapporteret i nationale og internationale medier og debatteres stadig, her to uger senere.

De italienske parlamentsmedlemmer mødtes også, sammen med *EIR*, med personalestaben for flere end et dusin andre kongresmedlemmer, inklusive det demokratiske lederskab i Bådet Huset og Senatet. Det fremgik klart af disse møder, at det demokratiske partis lederskab i Kongressen har dannet en forsvarslinje for Dodd-Frank og imod Glass-Steagall. Lederskabets kontorer, der ligeledes er sig styrken af kampen imod Wall Street i valgkredsene bevidst, var ekstremt interesseret i at vide, hvad de europæiske parlamentarikere og *EIR* gjorde ved det. Der var indikationer på, at kongresmedlemmer, der støtter Hillary Clinton som præsident, ikke må sponsorere Glass-Steagall [lovforslag i Kongressen].

HR 381, lovforslaget i Huset om genindførelse af Glass-Steagall, har nu 71 sponsorer.

Vesteuropa: Vi har brug for samarbejde med Rusland, ikke dets destabilisering

4. marts 2016 – I en artikel i bladet Ruslandkontrovers skrev Matthias Platzeck, formand for Tysk-Russisk Forum, at økonomiske og politiske relationer med Rusland ikke må få lov til at forværres yderligere. Sanktionerne imod Rusland har

gjort landets opførsel over for Vesten hårdere og har her forårsaget en bølge af »nationalisme«, og de har også haft en destabiliserende effekt på den russiske økonomi. Men en destabilisering af Rusland er ikke noget ønskværdigt, eftersom det er den andenstørste atommagt på Jorden, advarede Platzeck og opfordrede Vesten til at se, hvor de større udfordringer, rent globalt set, ligger:

»Den flygtningekrise, der i øjeblikket får Europa til at holde vejret, er kun begyndelsen af store forandringer. I Afrika synes stateres kollaps at være en realistisk mulighed, hvilket vil forårsage yderligere bølger af massemigration, ud over de 60 millioner flygtninge, der allerede i dag er i bevægelse.«

Da afdøde tyske kansler Willy Brandt engang advarede om, at øst-vest konflikten var for intet at regne i sammenligning med nord-syd konflikten, sagde han noget, der er af endnu større relevans i dag, fortsatte Platzeck. »Vi konfronteres med globale udfordringer. Vi må håndtere disse sammen med Rusland. Uden Rusland, eller i konflikt med Rusland, kan ingen af disse globale problemer løses.

Krisen i Syrien fremstiller dette på drastisk vis for vore øjne. Vesten må acceptere, at Rusland tydeligvis har et ord at skulle have sagt i denne region, og må inddrage russisk politik i samme øjenhøjde i den internationale krisekommunikation. Syrien kan blive til en lakmusprøve for, hvordan verdens problemer kan håndteres og løses, sammen med Rusland.«

Intet kan lykkes uden opdagelsen af princippet om Månens bagside

3. marts 2016 (Leder fra LaRouchePAC) – Hvad er nationer? Hvorfor har vi dem? Hvorfor er de der? Deres formål er i realiteten intet andet end at forbedre vilkårene for menneskeheden, som John F. Kennedy sagde, da han annoncerede missionen om at sende end mand til Månen og få ham sikkert tilbage til Jorden, ved slutningen af de for længst hedengangne 1960'ere. Midlet til denne fremgang for menneskelige vilkår – det er både målet og midlet på samme tid – er gennem ægte opdagelse eller noesis. Det, der er sandt for en nation, er endnu mere sandt for en alliance af nationer som BRIKS, den Eurasiske Økonomiske Union eller Shanghai Samarbejdsorganisationen. Selv om de stadig er nye og skrøbelige, så peger sammenslutningerne af eurasiske nationer allerede frem mod menneskehedens fremtid.

Netop nu, i dette øjeblik, har den russiske præsident Putins bemærkelsesværdige og uventede succes med hans intervention i Barack Obamas og Hillary Clintons morderiske sammenkog i Syrien, tvunget den erkendelse, at det transatlantiske samfund har været en fiasko – en historisk fiasko – op til overfladen. Vi må rette vort blik mod Eurasien, og USA må fremover snarere være orienteret mod Stillehavet end mod Atlanterhavet.

Obama skinner tydeligt igennem som en britisk agent, og intet andet end en britisk agent, der har dræbt mange mennesker. Og Hillary Clinton er af samme støbning.

Det transatlantiske samfund er en tabt sag netop nu; det kan ikke, og vil ikke, komme tilbage i denne form. Hvis det skal komme tilbage, må det fødes på ny. Resterne af det transatlantiske samfund, i denne form, er færdigt. Vi må skabe

en ny form for samfund, som det er blevet gjort i fortiden – af Karl den Store, f.eks. Det er, hvad vi må kæmpe for: en fremtid, som virkelig vil være en fremtid.

Dette er betydningen af Kesha Rogers' yderst intellektuelle og yderst inspirerende kampagne for at vende tilbage til vores fremtid gennem udforskningen og erobringen af rummet i vort Solsystem og vor Galakse. Nøglepersoner tiltrækkes allerede mod Kesha fra hele landet og fra hele verden.

Betydningen af dette er det, som Lyndon LaRouche sagde i en diskussion den 1. marts:

»Vi må sige én ting. Én ting: intet vil lykkes, med mindre nationerne erkender opdagelsen af princippet om Månens bagside. Med andre ord, så kan man ikke sige, at man kan tage det, der foregår netop nu, og fortolke det til en god effekt. Man må annullere dette og sige, 'Problemet er, at vi endnu ikke har forstået, hvad det er, der ligger bagved Månen'. Og når vi finder ud af, hvad der findes bag Månen, hvilket kineserne og andre arbejder på, og vi går tilbage til det oprindelige rumprogram ABC, uden at gå tilbage til disse ting, som Obama beskar – Obama slog disse programmer ned, og dette burde han blive straffet alvorligt for, for sine forbrydelser i denne henseende. I stedet for at forsøge at fortolke noget og give det et andet og bedre spin – det fungerer ikke. For, uden rumprogrammet, hvilket vil sige den anden side af Månen i særdeleshed – uden en sådan tilgang får man ingenting, man kommer ingen vegne. Man må gøre dette! Det er ikke en mulighed, man kan tilvælge eller fravælge. Man kan ikke afvise det: man må erkende, at det er, hvad man må gøre.«

Foto: Præsident John F. Kennedy får en forklaring på opsendelsessystemet Saturn V, det system, der sluttelig skulle bringe mennesket til Månen, af dr. Wernher von Braun (i midten), på Cape Canaveral i november 1963.

EIR's Jeffrey Steinberg fremlægger Lyndon LaRouches analyse af Libyens rolle i Nordafrikas og Mellempøstens nuværende situation, med fare for en generel atomkrig, og Hillary Clintons rolle

Disse handlinger, denne operation for regimeskift i Libyen, førte, som nu er velkendt, direkte til, at Libyen blev til en mislykket stat og skabte et vakuum, i hvilket Libyen kunne blive stedet for iscenesættelse af det, der i dag kaldes ISIS – disse radikale, jihadistiske terrorister, der i mange områder bruger de våben, der blev kanaliseret ind i Libyen på tidspunktet for Hillary Clinton/Obama-operationen, med henblik på at vælte Gaddafi. De bruger nu disse våben til at overtage store bidder af territorium i Nordafrika og Mellempøsten. Dette skal naturligvis ses i forbindelse med de tragiske begivenheder, der udspillede sig den 11. september [2011] i Benghazi, hvor ambassadør Stevens og tre andre amerikanere blev dræbt. Men dette påpeger den mere betydningsfulde diskussion, der burde finde sted: Hvad var Hillary Clintons rolle? Hvad var Barack Obamas rolle i beslutningen om at gennemføre regimeskift i Libyen, og hvad vil resultatet blive,

hvis vi tillader denne samme operation for regimeskift at finde sted i Syrien og mange andre lande?

Download (PDF, Unknown)

Titelfoto: En bevæbnet libysk oprørskæmper sparker til en fodbold i nærheden af Moammar Gaddafis kompleks Bab al-Aziziya, mens dette omsluttet af flammer. Libyske oprørere indtog paladset efter flere dages kampe for at vinde kontrollen over Tripoli, 2011. (Maxppp/ZUMAPRESS)

LaRouchePAC Internationale Fredags-Webcast 4. marts 2016: Vi må udvikle rumprogrammet for hele menneskeheden. Engelsk udskrift

Megan Beets fra LPAC Videnskabsteam rapporterer fra en begivenhed med Kesha Rogers i Texas om rumprogrammets betydning for USA og hele menneskeheden; Jeffrey Steinberg fremlægger en analyse af begivenhederne omkring Libyen, som Hillary Clinton var en del af, med afsættelsen og mordet på Gaddafi, og hele operationens konsekvenser for den aktuelle situation i Nordafrika og Mellemøsten, der kan føre til generel atomkrig; og Jeff Steinberg fremlægger hr. LaRouches tanker om en genrejsning af USA's økonomi, med en genoplivning af rumprogrammet som spydspids. Engelsk udskrift.

MATTHEW OGDEN: Good evening. It's March 4th, 2016. My name is Matthew Ogden and you are joining us for our weekly broadcast here on Friday evenings for the LaRouche PAC webcast, at larouchepac.com. I'm joined in the studio this evening by Jeffrey Steinberg from {Executive Intelligence Review}, and Megan Beets from the LaRouche Pac Science Team. And Megan Beets just returned from a trip to Houston, Texas where she was involved in a very significant event and other meetings with Kesha Rogers. Many of you might have seen the recording of this event, which was also live-streamed on this website last Saturday. It featured Tom Wismueller, and Kesha Rogers, as well as Megan Beets. We're going to begin our broadcast this evening with some remarks from Megan Beets, coming off the discussion that we had with Mr. LaRouche this morning. As many of you know, Mr. LaRouche has placed a premium on Kesha Rogers' role as a champion, a unique champion, of the resurgence of the United States space program. Kesha Rogers very aggressively campaigned for this cause in her three campaigns for Federal office that she has run so far – 2010, 2012, and 2014, in which she was the Democratic nominee two elections in a row, in the 22nd District of Texas, for the United States House of Representatives, and also ran an internationally profiled Senate campaign in 2014. So, without further adieu, I would like to ask Megan Beets to come to the podium to deliver a few opening remarks, and then after that, we'll feature some more discussion coming off of

the

meeting we had with Mr. LaRouche this morning, with Jeffrey Steinberg filling in some of those details.

MEGAN BEETS: Thanks, Matt. I can tell you from my visit to Texas that at this moment, when the breakdown of the trans-Atlantic system is undeniable – we're witnessing the complete malfunctioning and shutdown of this old system – we're

also see the reopening of the space program down in Texas.

Now the event that I was privileged to participate in with Kesha and Tom Wysmueller down in Texas, represents a real beginning of a change of direction of the United States, a rebirth, so to speak, of the United States as a nation. Now, the

requirement today is that the United States dump our commitment,

our addiction, to this dead, dying trans-Atlantic system, and decide once again to take up a mission in the sense of purpose and contribution to mankind.

Now, you look around today. You look around at our citizens. You look at the heroin epidemic. You look at the death, the self-induced deaths from drugs, from suicide, from alcoholism, and so forth. You look at the breakdown in cities like Flint, Michigan, the breakdown in places like certain counties of West

Virginia that were once booming coal towns. There's no reflection

in the United States of reality.

Now, what's reality? Look at the leadership coming from Asia, particularly from China. Look at the kinds of optimistic developments, the progress for humanity, that's coming from the

leadership of China and their space program; and in their commitment to development projects which are beginning to take hold and take place all across Eurasia. That's reality.

There's

no reflection of this yet inside the United States. And so when we look around, it's not just that the U. S. economy has disappeared. The United States has disappeared. There's no sense of a unified purpose. There's no sense of a unified mission for the existence of the United States as a nation, and there's no sense within our people of what {we}, as a nation, will organize ourselves to contribute to the purposes of mankind. Now you contrast that with the U.S. sense of purpose and mission as under John F. Kennedy and his Presidency, and his leadership within the United States, and his dedication to the space program. Now, as anyone who truthfully remembers – and most especially, those people who were directly involved – can tell you, this wasn't just a mission for the United States. This was a real mission for all of mankind. And this was reflected in some anecdotes in the event last Saturday from some of the attendees, who themselves were engineers or otherwise employed in NASA during the Apollo missions. One anecdote that was told by someone saying that he disagreed with Werner von Braun that we should be sharing some of our technology with the Russians, and his mind was changed by von Braun. There was another former NASA employee who said that at first in the 1990s, he disagreed with President Clinton's sharing of U.S. space technology with the former Soviet Union – with Russia. And he said once he started working with Russian engineers, he realized that our mission is mankind; it's unified; it's the same. And this was reflected throughout the entire

event: the sense that our work during the space program was contributing fundamental developments and contributions, not to the progress of the United States, but to the progress of man as a whole.

Now, why? What is the space program? What happened during the space program in the United States?

Well, not only was the common, the general citizen, transformed. Not only were there innumerable and immeasurable benefits from the economic spin-offs. But most importantly, the

people were transformed. The astronauts were fundamentally transformed. The engineers working in a space program were fundamentally transformed, as we confronted problems in space, problems that forced us to overturn our assumptions about the principles which govern and control the Universe that we lived in. And each of these problems that we confronted, we were to conquer. And you see that in the accounts of the people who were

involved during that time in the space program: that we were able

to pull together around a common mission, thousands and thousands

of people across the country to confront these challenges in our

knowledge about the Universe, and to conquer them.

And in that way, in a very short period of time, man began to rapidly transform and change into a more powerful species.

We

began to progress into a species with more power and control over

the processes in the Universe, so much to the point that we were

able to land people on the surface of the Moon, which fundamentally transformed our ideas and our knowledge of what the

Moon itself is, of what potential the Moon holds for a new platform of development for man, which was completely unknown until the accomplishments of Apollo.

Now this is what the Chinese are doing today with their space program. In 2018, just two years from now, the Chinese plan

to land on the far side of the Moon. This has never been done before. The far side of the Moon has been imaged with satellites,

it's been seen by human eyes in the American astronauts who travelled there. But nobody has ever landed on the far side of the Moon.

Now, people may say, "Well, we know what the Moon is; we've looked at it. We've taken pictures." But the fact is, the far side of the Moon is a completely unknown quantity to us. When we

land there, for example, what do we think the far side can teach

us? When we land there, we'll have a chance to confront our fundamental notions about the formation of the Moon, the formation of the Earth, and possibly other planets in the Solar

System with the unique geological investigations that we'll be able to perform there.

When we land there, and when we're able to set up astronomical observatories in the very low radio frequency range,

which is a band of the electromagnetic spectrum which is impossible to look at the Solar System in from anywhere attainable to us besides the far side of the Moon; when we are able to look at the Solar System in this new range, we're very likely going to discover that the planets, the interstellar medium, distant galaxies, different stars, could exhibit processes to us which were completely invisible before.

It's this kind of potential for mankind to transform our powers, to transform our relationship to the Solar System itself,

that's being offered by the Chinese actions today. And it's this sense of meaning, this sense of mobilization and commitment to progress for all of mankind, which is what we, down in Texas, are reminding people of. What Kesha is reminding people of – even people who participated in these great accomplishments 40 or 50 years ago, and who might have encountered now a sense of demoralization with the actions since that time. We're drawing people back out to a commitment of this mission. And Kesha is showing once again that the United States can, and must, commit itself to this kind of purpose for all of mankind. So I can just conclude by reporting that the beginnings of these developments that we're seeing coming out of Texas, is that people down there still associate themselves with reality, and are now playing a leading role, with Kesha, in being moved toward recognizing that this is the viable option for the United States.

OGDEN: Thank you very much, Megan. And like I said, if you haven't gotten a chance to see the recording of the event that occurred down in Texas last Saturday, it is archived on the larouchepac youtube channel, and I would encourage you to watch it. It was a very uplifting event, and we can expect to hear much, much more from Kesha Rogers, obviously. Now, the second item on our agenda tonight is something which you may have heard Mr. LaRouche emphasize during the discussion with the LaRouche PAC Policy Committee this past Monday. Towards the end of that show, you might have caught Mr. LaRouche's reference to a series of very significant articles that were published in the {New York Times} over the weekend.

They were titled: "Hillary Clinton, Smart Power, and a Dictator's Fall: The Role of Hillary Clinton in the ouster and killing of Colonel Muammar Qaddafi That Left Libya a Failed State and a Terrorist Haven." This article, or series of articles, which were based on a number of interviews from people who were right on the inside of the entire decision-making process that led into the decision to overthrow Qaddafi, and to ultimately have him killing, very vividly paints the picture of the months leading up into that decision, and Hillary Clinton's central role in making that decision on the inside of the Obama White House. And this, despite dire warnings from intelligence experts, and military experts, as to what the aftermath of that decision would be, and also even overtures of peace that were coming from Libya itself, and the Libyan government – overtures for a peaceful transition, which were directly and decisively ignored by the Clinton State Department and the Obama White House. These actions, this regime-change operation in Libya, as we know now very well, directly led to Libya becoming a failed state, and creating the vacuum in which Libya could be the staging ground for what has now come to be called ISIS today – these radical jihadist terrorist who in many parts are using the weapons that were channeled into Libya at that time by the Hillary Clinton-Obama operation, in order to overthrow Qaddafi. They are now using those weapons to take over large swaths of territory in Northern Africa, and in the Middle East. Obviously, this is the context for the tragic events that unfolded on

Sept.

11 in Benghazi in which Ambassador Stevens and three other Americans were killed. However, I think this points to the more important discussion that should be being had: What was Hillary

Clinton's role? What was Barack Obama's role in the decision for

regime change in Libya, and what will be the outcome if we allow

this same regime-change operation to continue to take place in Syria and in many other countries?

One note I would say just before inviting Jeff up to the podium to discuss this more in detail, is the importance of the

coincidence of the publication of these series of articles in the

{New York Times} with Congresswoman Tulsi Gabbard's surprise announcement that she was resigning as vice-chair of the DNC in

order to more aggressively campaign against Hillary Clinton, explicitly because of Hillary Clinton's identity as a strong and

vocal advocate of the policy of regime change what Tulsi Gabbard

has said she personally witnessed the tragic and disastrous consequences of on the ground in Iraq, after the decision to have

regime change against Saddam Hussein. Tulsi Gabbard was active service military. And we saw the decision again in the case of Libya, and now we are confronting directly head-on whether or not

that decision will be made in Syria.

This also obviously has a lot to do with the context of Secretary of State John Kerry's efforts to create the framework

for a ceasefire, along with Foreign Minister Sergey Lavrov in Syria.

Now, what I would like to ask Jeff to discuss at the podium is what Mr. LaRouche's take has been on the significance of these articles, and also the very precise timing of these articles being published right now, during this Presidential campaign season, and what the implications of this should be seen in terms of the ongoing fight behind the scenes continuing to this day in the Obama Administration.

JEFFREY STEINBERG: Thanks, Matt. Well, the two-part series, lengthy articles that were published late last week, early this week, in the New York Times bring back into stark relief and memory, the fact that the decision to overthrow and execute Qaddafi was not only a turning point in recent history. It unleashed a flood of instability. Massive amounts of weapons flooded out of Libya. All across Africa a structure was set up for laundering those weapons into Syria, where they ultimately wound up in the hands of both the al-Qaeda, and later the Islamic State forces. This has been a source of mass death, grave instability, throughout the entire Africa and Middle East region, and beyond.

Now, what the {New York Times} articles make clear is something that was well-known to us and which Mr. LaRouche commented on exhaustively as these events were playing out. But from the standpoint of the current elections and things related to the ongoing war danger, now at the threshold of the danger of a general war, a nuclear war, it's very important to reflect back on this.

Effectively, as the result of Hillary Clinton joining the White House, joining President Obama, joining Samantha Power, joining Susan Rice and Valerie Jarrett, in pressing for the violent overthrow of the Qaddafi government, the assassination of Qaddafi, and effectively the installation of the Muslim Brotherhood and al-Qaeda into power in Libya, this meant that Hillary Clinton had completely capitulated to Obama. Prior to that point, during the Obama administration, despite the fact that it was a grave political mistake on the part of Hillary Clinton to have become a part of the Obama Administration in the first place, the fact is that she had generally aligned herself with Defense Secretary Gates, with General Dempsey, chairman of the Joint Chiefs of Staff, and had been a barrier to the worst kinds of British policies coming out of Obama, Jarrett, Rice, Power, and the others grouped around this President. Obama is a British agent, plain and simple, and that was one of the first points that Mr. LaRouche emphasized in our discussion earlier today. And he said, Look, Hillary Clinton was terrified into playing the role that she played in Libya. She was not the only person pushing for regime change; she was, in the words of Roberts Gates, "the tilt factor". The decisive vote in a very close 51-49 vote, where Gates himself, the Joint Chiefs of Staff, were opposed to launching the no-fly zone. Launching what was being mislabelled a humanitarian intervention, when from the very outset it was always about regime change. You've got to remember that the characteristic of the Obama Presidency is to be

found in those Tuesday kill sessions; where the President sits down with a group of national security advisors, Cabinet members, representatives of the military and intelligence community, and makes life-or-death arbitrary decisions to add people's names to the kill lists. In some cases – we know in at least four instances – people were put on that kill list who were American citizens; who were deprived of any day in court, any due process, and were summarily assassinated. Whether by special forces, whether by drone attacks, or combinations of both. So, that's the character of the Obama administration. And with the 2011 decision to overthrow Qaddafi, Hillary Clinton – out of absolute fear – remember, you're dealing with a President who relishes the idea of coming up with weekly lists of targets for assassination. With that Libya decision, with Clinton's decision to side with her own worst enemies, going all the way back to the 2008 campaign when she campaigned against Barack Obama; when Samantha Power publicly went out on the stump calling her a witch. When she capitulated and sided with those British forces in the Libya operation, she not only participated in the unleashing of absolute Hell across much of Africa and the Middle East region; but she caved in to people who, at an earlier point, she knew were absolutely despicable and were her avowed enemies. That capitulation is something that she will live with forever.

Now, recently, in the course of reviewing the Africa events, the Libya events, some additional information has come out that even puts a further punctuation point on the fact that there was a top-down decision in which Secretary Clinton participated, along with President Obama, to overthrow Qaddafi; no questions asked, no second thoughts. There's a very precise timeline that has been provided by a retired US Navy Rear Admiral named Charles Kubic, who was retired from the Navy and was a business man working in Libya – also a trained engineer. And when the United Nations Security Council passed the resolution to establish a no-fly zone and a “humanitarian corridor” around Benghazi – this was on March 19, 2011 – on that very day, Rear Admiral Kubic was contacted by people in the inner circle of Qaddafi; and they said, “Let's talk.” Let's not go with diplomatic formulations. Let's immediately convene a battlefield 72-hour truce. And during that time, let's discuss an orderly procedure for standing down the Libyan forces that were moving on Benghazi, and on an orderly transition of power. Qaddafi was prepared to leave Libya, to go into exile; to arrange a negotiated government to follow from him, and to basically stand down the Libyan forces that were, in fact, battling al-Qaeda and other jihadist networks in the area around Benghazi and Misurata inside Libya. Admiral Kubic conveyed immediately the approach that he had gotten from the head of Qaddafi's personal security. He conveyed it to Stuttgart, Germany; it was reported to General Carter Ham, the

head of the Africa Command, and General Ham responded favorably.

Details were being worked out the very next day to convene exactly this kind of battlefield truce and negotiating process;

either in Tripoli, or right off the shores of Libya on a designated US military ship. And in fact, there was a halt on the part of Qaddafi of the military movement toward Benghazi and

Misurata. So, in other words, everything was there within the first 24 hours of when the bombing began of Libya, for the conflict to stop right there; for Qaddafi's departure; for none

of the death and destruction that followed to actually take place. On the evening of March 20, 2011, General Carter Ham issued a statement saying that the United States had no interest

in targeting Qaddafi. That was the return signal that the Libyans were looking for, coming from AFRICOM, that the negotiations could begin perhaps as early as the next morning. However that entire situation was cancelled; Admiral Kubic was ordered to stand down, to drop the contact. AFRICOM was ordered

to stand down and abandon any plans for any such negotiation for

Qaddafi's departure. Because the decision had been made "higher

up in the administration" that there would be no turning back; that this was a regime change operation, and in fact, a part of

that was the fact that the British – who had agents inside the inner circle of Qaddafi's own personal security detail – were the ones who fingered his location and set up his assassination

later that year.

So, in other words, the destruction of Libya, the destruction of Africa, that came in part as a measure of

Hillary

Clinton's capitulation to President Obama, and above all else, to the British; could have been at least short-circuited and the worst damage prevented. The death of Ambassador Stephens and the three other American officials a year and later probably could have been averted. But none of that happened, because there was a willful decision; undoubtedly the decision was made in London, was passed in through Obama. And rather than fighting against that, Hillary Clinton capitulated; and it was out of a fear of Obama, out of a fear that this was a killer President. There were a number of opportunities where she had the possibility to resign and put the spotlight where it properly belonged; but none of those things happened. And as the result of that, all of the African continent is now one extended battle zone. As the result of that, we have the existence of the Islamic State; because Turkey, Saudi Arabia, Qatar flooded Syria and Iraq with the kinds of weapons that had been derived from what was at one point a secured Qaddafi arsenal of all kinds of weapons. And those weapons have now spread chaos, death, and destruction across that entire swath of North Africa and the Middle East. That's the legacy, that's the consequence of the fact that, as Secretary of State, Hillary Clinton failed to uphold her responsibilities; capitulated to her own worst avowed enemies in the Obama administration, and unfortunately, the rest is history. Mr. LaRouche, at the time, pointedly said, from the moment

that he heard that Qaddafi had been assassinated, that the real targets were Russia and China; and that these events in 2011 were the beginning of a process that would now accelerate towards the general warfare – potentially thermonuclear warfare – involving the United States, Russia, and China. So, look back with a certain degree of hindsight, and understand the consequences of what happened in that critical moment of March of 2011; and see how all of the events that have followed from that, and why we are on the verge of a potential thermonuclear war of annihilation of mankind. Understand how critical decisions in critical moments, shape events for long periods of time to come.

OGDEN: Thank you very much, Jeff. Now, in the context of what Jeff just said about the overarching policy that has emanated from this Obama administration against Russia and against China, you've seen obvious economic warfare also that's taken place from the United States against both of those countries. The next question pertains to one of those aspects; and I know that it will also give Jeff an opportunity to discuss a little bit about what Mr. LaRouche's views are on the necessity of a massive mobilization inside the United States to rebuild our economy, spearheaded by Kesha Rogers' efforts in Texas to revive the legacy of the NASA space program. So, the question reads as follows: "Mr. LaRouche, the US

Department of Commerce has imposed a 265% tariff on Chinese cold-rolled steel. The Department of Commerce stated that the tariffs are meant to punish China for dumping cold-rolled steel

onto the market; which is used to make auto parts, appliances, and shipping containers. In your view, will these imposed tariffs help the US steel industry? And if not, what measures do you recommend to revitalize our steel industry?"

STEINBERG: Well, the first thing that Mr. LaRouche said was, if you want to revitalize the US economy, then you've got to

start out by shutting down Wall Street; because Wall Street right

now is about the only steel sector left in the United States – they steal everything that's available to be stolen.

Now, I think that this move by the Commerce Department came as the result of pressure from a number of members of Congress;

most of whom are simply desperate and misguided and are not even

among the worst people in the US Congress. The idea that somehow

or other, putting prohibitive tariffs on the importing of Chinese

steel at this stage of the game, when the entire real economy of

the United States is in a state of absolute collapse, is the ultimate folly. Now, let's just look at some of the basic facts

of what's been going on inside the US economy; and particularly,

let's look at the steel sector. We don't have the data for all

of 2015, but we know that between 2014 and 2015 there was actually a 26% decline in the amount of steel imported from

China. And the reason for that is because there was an even greater decline in the overall steel utilization inside the US economy; because the US economy is in a state of physical, economic collapse. One of the areas where you had substantial use of steel, not on a gigantic scale, but on a significant scale, was in the shale oil and gas sector; which we know is in a state of collapse right now. And the fact that it was that sector that was a major source of steel use in the US economy, just tells you how far down the scale of real economic development that we have fallen.

Now, the fact of the matter is, that on a global scale centered in the trans-Atlantic region, you have a significant collapse in physical economic output. Real production in the United States has collapsed; we've gone through 15 consecutive months of a decline in industrial output. The shale oil and gas

sector collapse is a small piece at the tail end of a 40-year process of economic collapse, disintegration, out-sourcing of what little real economic activity was going on. So the idea that a tariff, at this point, is going to protect a domestic industry that collapsed over the past 40 years, is an act of desperation; when in fact, we need real creative thinking.

Now, {Executive Intelligence Review} has recently – we've talked about it on this show before – produced a supplement to the World Land-Bridge report, called "The United States Must Join

the World Land-Bridge"; and it lays out a clear game plan for a

genuine economic revival of the United States. It starts by shutting down Wall Street; they're hopelessly bankrupt. And the

bankruptcy of Wall Street is now in the process of advancing the

disintegration of the real economy of the United States; and the

real economy of the United States means the American people.

When we were discussing earlier today with Mr. LaRouche, he said,
“Look, what’s the most chilling indication of the real rate of collapse of the US economy? It’s the exponential increase in the number of people dying of heroin overdoses; it’s the number of people, the exponential rise in the number of people committing suicide in other ways, as well. It’s the desperation and demoralization of a population that was once inspired, that was once the most productive population in the world; and is now fallen into a state of complete collapse.” In 2005, we saw the takedown of the auto sector; and what that meant was the machine tool design sector associated with the US auto sector was wiped out. Under President Obama, there has been a conscious and systematic policy of shutting down our space program; and it’s only through that space exploration, as Megan just emphasized, that you have any prospect of a genuine future for mankind. The good news is that the report coming out of Texas is that some of the leading circles historically associated with NASA, current and former NASA employees, have reached the point where they realize: 1) that it’s all over for the United States if there’s not a real fight to revive the space program. They see certain glimmers of reflection of what was once a driving force in the growth of real productivity in the American economy; namely, the space program, centered in NASA Houston. You had the return to Earth of Scott Kelly, who spent a year up in space; an exciting development, it’s a glimmer. It’s a sort of smell or

fragrance of the fact that NASA can be revived; that we can have a resurgence of the kind of optimism that we had during the Kennedy Presidency, before he was assassinated. Where the Apollo program was the centerpiece for the whole development of the real US economy. You've got NASA people now beginning to say, "Yes, we're ready for a real fight." The fight is on; and you've got reflections of that that you'll see emerging as a tendency in other parts of the country. Southern California used to be a major center of our space program; you had the Jet Propulsion Lab in the Los Angeles area, a crucial component. And you, of course, had the Lawrence Livermore Lab up in the Bay area. These are centers that can be revived; but only if we get a core revival of that NASA mission. The mission to join with China, with Russia, with India, with other nations, in exploring and developing the universe as part of man's extraterrestrial mission.

So, if you think about the steel issue again, from that standpoint, how much steel would be required for the kind of nationwide high-speed rail system that is part of the "US joins the World Land-Bridge"? How much steel will be required for a proliferation of nuclear power plants throughout the United States? The modernization of the existing plants, and they're replacement where appropriate, by fourth generation nuclear power plants. What would be the requirements once we've actually completed the process of successfully commercializing fusion? These are the issues for the future; but these fights have to be won today. And if you want to understand the biggest mass kill

factor with President Obama, it has been his killing of the NASA space program; because that is a mass execution of the future. And so, these issues are all very much inextricably tied together. Unless we get a revolutionary change in policy, which means a return to the kind of Hamiltonian principles that we last saw on display in the Franklin Roosevelt Presidency overall, and in the Kennedy Apollo program in particular. These ideas are there; and we're getting now, coming from the Houston vicinity, from the NASA center there, a rumbling. The start of a real fight to basically bring the United States back into space; as part of a collaborative mission for all of mankind. And as I say, once that happens, the issue of steel, the issue of dumping; all of this becomes meaningless. Because the actual physical requirements will be so enormous, the return to optimism and the benefits of that – particularly for a lost generation of young people, who represent a high percentage of those who are going off as heroin addicts, who are committing suicide, who have no sense of future. We've got to restore the future; and that starts with a fight to revive NASA. And the good news is that that fight is now beginning; it's in its early moments, but it's a fight that is winnable. And the future of the United States hangs in the balance.

OGDEN: Thank you very much. Because Jeff mentioned it, I would just encourage our viewers to revisit the pamphlet; which is both available in print form, and in digital form: "The United States Must Join the New Silk Road; A Hamiltonian Vision

for an Economic Renaissance”; which features much of what Jeff just discussed in terms of a national high-speed rail program, a

Bering Straits tunnel or bridge project to connect us to Eurasia.

To the phenomenal developments that are happening now in China;

but it also has an entire section on a science-driver development

mission, which includes much of the cutting edge work that needs

to be done with a revived space program – not just in the United

States, but also collaboration that we must begin to cooperate with China’s and Russia’s space programs. And have what Mr. LaRouche has so aptly termed the common aims of mankind; that is

the truest form of a war avoidance program for a durable piece.

So, with that said, I would like to thank Jeff; and I would also like to thank Megan Beets for joining us here this evening.

And I would encourage you to stay tuned to larouchepac.com.

Thank you very much.

**POLITISK ORIENTERING den 3.
marts 2016:
Schiller Instituttet har**

**foretræde for Folketingets
Udenrigsudvalg:
Syrisk våbenhvile er en
chance for fred gennem
økonomisk udvikling//
Helga Zepp-LaRouche i Indien:
Forlæng Silkevejen til
Mellemøsten
Sagen om Nykredit/Totalkredit**

Med formand Tom Gillesberg

**Ruslands udenrigsminister
Lavrov:
»Ikke ét eneste europæisk
spørgsmål kan løses uden
Ruslands mening«**

3. marts 2016 – I en artikel, offentliggjort i det russiske magasin *Global Affairs* og oversat i dagens *RT*, påpeger den russiske udenrigsminister Sergei Lavrov, at »i løbet af i

hvert fald de forgangne to århundreder har ethvert forsøg på at forene Europa uden Rusland, og imod Rusland, uvægerligt ført til svære tragedier, hvis konsekvenser altid er blevet overvundet gennem afgørende deltagelse fra vort lands side«.

Idet han skitserede næsten 1000 års historie, påpegede Lavrov Ruslands rolle i stabiliseringen af Europa. »Som efterfølger til Det byzantinske Imperium, der ophørte med at eksistere i 1453, indledte Rusland en naturlig ekspansion mod Ural og Sibirien og absorberede disse enorme territorier. Det udgjorde allerede dengang en stærk, afbalancerende faktor i de europæiske, politiske kombinationer, inklusive den velkendte Trediveårskrig, der affødte det westfalske system for internationale relationer [Den Westfalske Fredstraktat], hvis principper, og her primært respekt for staternes suverænitet, stadigvæk i dag er vigtige«, bemærkede Lavrov. Men Europa var fjendtlig over for Ruslands opkomst. I begyndelsen af det 18. århundrede lykkedes det Peter den Store at anbringe Rusland i kategorien af Europas førende lande på lidt over hans regeringstids to årtier. »Siden da har man ikke kunnet ignorere Ruslands position. Ikke et eneste europæisk spørgsmål kan løses uden Ruslands mening«, skrev Lavrov.

Senere, bemærkede Lavrov, i perioden efter Anden Verdenskrig, »havde vi en praktisk chance for at hele Europas splittelse og gennemføre drømmen om et fælles europæisk hjem, som mange europæiske tænkere og politikere, inklusive præsident Charles de Gaulle af Frankrig, helhjertet tilsluttede sig. Rusland var fuldstændig åben over for denne mulighed og fremlagde mange forslag og initiativer i denne sammenhæng.«

»Desværre traf vore vestlige partnere et andet valg. De satsede på at udvide NATO mod øst og fremskyde det geopolitiske rum, som de kontrollerede, tættere på Ruslands grænser. Dette er essensen i de systemiske problemer, der har forbitret Ruslands relationer med USA og Den europæiske Union. Det er værd at bemærke, at George Kennan, arkitekten bag USA's politik for inddæmning af Sovjetunionen, i de senere år af sit

liv sagde, at ratificeringen af NATO's ekspansion var en 'tragisk fejltagelse'«, påpegede Lavrov.

Lavrov påpegede, at en holdbar løsning på den moderne verdens problemer kun kan opnås gennem seriøst og ærligt samarbejde mellem de ledende stater og deres associerede for at adressere fælles udfordringer i den aktuelle sammenhæng, og skrev: »Vore fremgangsmåder deles af de fleste lande i verden, inklusive vore kinesiske partnere, andre BRIKS- og SCO-nationer, samt vore venner i EAEU, CSTO og CIS. Med andre ord, så kan vi sige, at Rusland ikke kæmper imod nogen, men kæmper for løsningen af alle spørgsmål på et ligeværdigt og gensidigt respektfuldt grundlag, der alene kan udgøre et holdbart fundament for en forbedring af internationale relationer på lang sigt.«

Foto: Ruslands udenrigsminister Sergei Lavrov.

Økonomisk udvikling: Kina vil bygge 30 atomkraftværker langs Silkevejen

3. marts 2016 – Kina har sat sig et mål om at bygge omkring 30 atomkraftværker i lande langs med ruterne i Bælt-og-Vej-programmet frem til 2030, iflg. Sun Qin, præsident for Kinas Nationale Atomkraftselskab, CNNC, rapporterer *China Daily* i dag.

Sun sagde, at 70 lande i alt allerede er i gang med at planlægge eller udvikle deres egne projekter for atomkraftværker, og man skønner, at flere end 130 atomkraftværker vil være bygget frem til 2020.

»Men vi står også over for meget stærk konkurrence på det internationale atommarked«, sagde han. »Lande som Rusland, Sydkorea, Japan og USA udforsker alle aggressivt det globale marked for atomkraft.«

CNNC er en af Kinas tre store atomkraftgiganter. Selskabet håber at kunne bruge sin nationale erfaring som en løftestang for at øge sin eksport af atomteknologi, sagde *China Daily*. Det har allerede bilaterale aftaler om samarbejde om atomkraft med lande, der omfatter Argentina, Brasilien, Egypten, Storbritannien, Frankrig og Jordan, sagde Sun.

CNNC har allerede eksporteret seks atomkraftreaktorer – fem miniature neutron source reaktorer (MNSR), to atomforskningsfaciliteter og en eksperimentalreaktor.

Foto: Atomkraftreaktorer under konstruktion i Sanmen, Zhejiang-provinsen, Kina. (Xinhua).

Endnu flere millioner af flygtninge vil komme,

hvis der ikke er økonomisk udvikling

3. marts 2016 – Hjemvendt fra sit besøg til Marokko, Algeriet og Tunesien sagde den tyske minister for udvikling, Gerd Müller, til *Evangelischer Pressedienst (EPD)* den 1. marts, at det er på høje tid, at verdenssamfundet øgede investeringerne i de krisehærgede lande i udviklingssektoren. Især for de nordafrikanske lande er det nødvendigt med et økonomisk partnerskab af en helt anden dimension, sagde han, »for at styrke staterne omkring Middelhavet i vores umiddelbare nabolag ... og derigennem stabilisere dem i deres nuværende situation af transformering.«

»Hvis vi ikke gør dette, vil hundrede tusinder, måske endda millioner af mennesker, komme til os i de kommende år«, advarede Müller og fortsatte med, at, alt imens den igangværende diskussion i Tyskland fokuserer på konflikterne i Syrien, Irak og Afghanistan, »så er der ud over dette selvfølgelig konflikter og krisebrændpunkter, der vil berøre os på længere sigt. Jeg tænker på Ukraine, som vi ikke bør glemme, eller Sydsudan eller Den Centralafrikanske Republik«. Det er også nødvendigt at yde bistand for at stabilisere disse lande.

Hans eget ministerium, forklarede Müller, har tredoblet sine støtteprogrammer til flygtninge i løbet af de seneste to år og bruger nu 1 milliard euro. »1 milliard euro er mange penge – hvis Europa ville øge dette beløb til 10 – 10 milliard euro, som jeg anser for nødvendigt, kunne vi give hundrede tusinder af mennesker et perspektiv på stedet [i deres hjemlande]«, sagde Müller. »Vi er i færd med at uddanne flygtningebørn og -unge, og vi bygger skoler. Vi bygger infrastruktur i det nordlige Irak ... Og vi genopbygger landsbyer sammen med flygtningene, så folk kan vende tilbage til deres hjem.«

Foto: Gerd Müller sammen med den tunesiske premierminister Habib Essid

En Marshallplan ville ikke alene standse udvandringen af flygtninge, men mange ville vende hjem, siger FN's de Mistura

2. marts 2016 – »I det øjeblik, vi, om Gud vil, har en standsning af fjendtlige handlinger, adgang for humanitær hjælp og gennemførelse af disse tre punkter – ny styrelse, forfatning og valg – vil jeg vædde på, af mange [syrere] ikke alene ikke vil rejse, men vil vende hjem, især, hvis vi har en massiv 'Marshallplan' for genopbygning af Syrien«, sagde FN's særlige udsending Staffan de Mistura til Reuters' Tom Miles den 1. marts.

FN vil påbegynde den næste runde af fredsforhandlinger for Syrien den 9. marts, sagde de Mistura til Reuters i går. »Vi har udskudt det til eftermiddagen den 9. af logistiske og tekniske årsager, og også, for at våbenstilstanden skal være bedre etableret«, sagde de Mistura. »Jeg vil ikke udskyde det længere.«

»Vi ønsker ikke, at diskussionerne i Genève skal blive til en

diskussion om krænkelser eller ikke omhandlende våbenhvilen; vi ønsker, at de faktisk skal adressere kernen i det hele«, sagde han i et interview. De forenede Nationer håbede, at en standsning af fjendtlighederne ville gøre det muligt for humanitær hjælp at blive sendt ind i belejrede områder, og muliggøre nye fredsforhandlinger.

USA og Rusland, der udfærdigede aftalen om ophør af fjendtligheder, aftalte at dele information og håndhæve våbenhvilen, fordi FN ikke var involveret i denne proces, sagde de Mistura. Det fordrede, at begge sider skulle dele fælles kort over slagmarken og overvåge situationen med droner og satellitter, fordi det ikke var muligt at udstationere tusinder af observatører på jorden. FN havde kun generelle kort over situationen inden våbenhvilen, sagde de Mistura.

Efter at den første runde af fredsforhandlinger stoppede den 3. februar, sagde de Mistura, at han ønskede, at diskussionerne skulle fokusere på forfatningsmæssig reform, styrelse og afholdelse af valg om 18 måneder, og at løsladelse af fanger også ville »stå meget højt på dagsordenen«. Hertil kommer, at krigen har skabt flere end fem millioner flygtninge, der også skal have en mulighed for at stemme ved et fremtidigt valg, sagde de Mistura.

Reuters rapporterer fra Damaskus, at mange, der overvejede at forlade Syrien, gentænkte denne beslutning pga. standsningen af fjendtlighederne, »så skrøbelig og vanskelig, den end er«.

Foto: FN's særlige udsending for Syrien Staffan de Mistura, foto fra 26. februar 2016.

Tidligere fransk premierminister Raffarin promoverer Kina og Silkevejen

2. marts 2016 – Den franske senator, Jean-Pierre Raffarin, der var premierminister i Frankrig fra 2002-2005, roste Kinas Silkevej som »det eneste, betydelige, nye og globale projekt« og tilføjede, at dette var virkelige lederes rolle. I et skriftligt interview med avisen *Xinhua* sagde han, at Kinas projekt É t bæl te, é n vej har gjort landet til en af verdens pionerer, der vil »spille dets rolle som forener og innovator«.

»Under et møde sidste år i Boao Forum for Asien[1] (BFA)«, sagde Raffarin, »fortalte den kinesiske præsident Xi Jinping mig følgende: 'Vær forvisset om, at, i det 21. århundrede, vil intet land kunne opnå succes solo.' Hele verden har forstået hans budskab, med flere end 70 lande, der er engageret i Asiatisk Infrastruktur-Investeringsbank (AIIB). Et fællesskab baseret på gensidig interesse er blevet skabt«, sagde Raffarin.

Raffarin sagde også, at multinationale projekter blev undersøgt inden for alle områder, inklusive industrielle, finansielle, landbrugsmæssige og videnskabelige felter, på en måde, der skal støtte »mere relevante og betydningsfulde, multinationale investeringer ... Kina kræver sine rettigheder, men påtager sig sine forpligtelser for verdensfred«. Han sagde, at Paris og Beijing havde den samme, fælles tilgang til global styring og win-win-løsninger på multilateralt, internationalt samarbejde.

»Vi har en fælles bestemmelse, fordi uordenen i verden svækker nationerne. Gennem en bedre indbyrdes forståelse, respekt for forskelligheder og analyse af alle truslerne vil en fælles

bestemmelse blive dannet«, sagde Raffarin til Xinhua.

Raffarin roste de »fremragende relationer« mellem Kina og Europa og fremførte, at Kina havde hjulpet euro-området, da det stod over for finansielle vanskeligheder.

[1] En oversættelse af Xi Jinpings hovedtale på Boao Forum, 'Mod et samfund for vor fælles bestemmelse og en ny fremtid for Asien', [kan læses her](#).

Schiller Institutet stiller spørgsmål til Jin Liqun, præsident for Asiatisk Infrastruktur-Investeringsbank, efter hans tale i Danmark

København, 2. marts 2016 – På sin første udenlandsrejse efter sin udnævnelse til præsident for Asiatisk Infrastruktur-Investeringsbank, AIIB, kom Jin Liqun til Danmark og Finland. I Danmark talte han ved et offentligt arrangement, der var arrangeret af Københavns Universitet og Copenhagen Business School. Medlemmer af Schiller Institutet deltog, stillede et af de to spørgsmål, uddelte materiale om *EIR's* Rapport om Den nye Silkevej og rapporten over Schiller Institutets foretræde for Folketingets Udenrigspolitiske Komite i går, samt fik en del kontakter.

En video med Jin Liquns tale, samt engelsk rapport, [kan ses her](#).

Formålet med AIIB er at fremme en 'win-win' økonomisk og samfundsmæssig udvikling gennem investering i infrastruktur. Jin sagde, at han ikke tror på reduktion af fattigdom i sig selv, og af sig selv. I 1980, da hovedlandet Kina erstattede Taiwan i Bretton Woods-institutionerne, havde Kina intet andet end en menneskebefolkning. Så begyndte Kina at låne for at bygge infrastruktur, og der var nogle, der var bekymrede for gældsskabelse. (Det var på det tidspunkt, hvor Mexico havde en stor gældskrise.) Men den gavnlige effekt af infrastrukturinvesteringerne viste sig 25 år senere, da økonomien begyndte at komme i gang. Denne politik gjorde det muligt for Kina at løfte 600 millioner mennesker ud af fattigdom. Samtidig lånte andre lande for at opretholde forbrug.

I besvarelse af det spørgsmål, han selv stillede, om det var AIIB's formål at finansiere projekter under programmet for Ét bælte, én vej (One Belt, One Road; OBOR), sagde Jin, at banken ejes af de 57 medlemslande, og endnu 50 andre ønsker at gå med, hvor 30 af disse har truffet beslutning om at tilslutte sig. Dette er ikke Kinas bank; OBOR vil blot udgøre en del af bankens engagement, og der må være en balance mellem finansiering af projekter i hele regionen.

Formålet er at finansiere varig, økonomisk udvikling, skabelse af rigdom, samt skabelse af infrastruktur i Asien, der bidrager til forbindelsesmuligheder i den vidtstrakte, eurasiske landmasse, og ikke kun i selve Asien, med f.eks. højhastighedstog, der nedbringer omkostningerne for transport mellem Europa og Asien. Det er nu blevet lettere at rejse fra Beijing til Europa, end det er at rejse mellem de asiatiske nationer. Der er behov for at harmonisere politikken til fordel for eksempelvis at krydse grænserne.

AIIB vil udrette ting, der ikke hidtil er blevet udrettet af Bretton Woods-finansinstitutionerne, inklusive Verdensbanken,

fordi AIIB vil lære af disses plusser og minusser. Asien har likviditet i overflod, men i øjeblikket må disse penge først rundt om Europa og USA, før de kommer tilbage til Asien.

Investeringer i infrastruktur kan være pengespild, hvis der ikke foreligger gode, gennemtænkte projekter – som et kraftværk uden et moderne el-net. AIIB vil være med til at udtænke koordinerede projekter.

Vist er der uoverensstemmelser over det Sydkinesiske Hav, men de fælles infrastrukturprojekter mellem Kina og nationerne i ASEAN har opbygget en gensidig tillid og et win-win-samarbejde. Se på Syrien; vi ønsker ikke at se det ske andre steder; men vi må lære at mindske kaos og løse uoverensstemmelser.

Udvikling er også med til at forbedre miljøbeskyttelse. Man bekymrer sig jo ikke om miljøet, hvis ens bekymringer går på, hvordan man skal få morgenmad næste dag.

Tom Gillesberg fik lejlighed til at stille følgende spørgsmål:

»Mange tak for Deres fremlæggelse. Jeg synes, det er meget spændende, at Danmark er medlem af AIIB. Jeg er formand for det danske Schiller Institut. Mit spørgsmål lyder: Hvis I arbejder så tæt sammen med Verdensbanken og disse institutioner, hvordan vil I så forhindre dem i at bruge, som det sker i dag, spørgsmål som f.eks. miljøhensyn, klimaspørgsmål osv. til at forhindre udvikling? Der er et stort behov for udvikling, og mange penge i verden, der kunne investeres i udvikling, men de siger, 'Nej, det kan vi ikke gøre. Vi har en truet frø-art her, og derfor kan vi ikke bygge denne dæmning, og I kan ikke få elektricitet'. Så hvordan vil I sikre, at denne form for ideologisk korrupsion ikke kommer til at influere på AIIB således, at disse spørgsmål ikke anvendes til at forhindre udvikling?«

Som svar på spørgsmålet sagde Jin, at man undertiden må ofre noget i form af indvirkning på miljøet for at få udvikling, og at nettoeffekten vil være positiv. Udvikling er løsningen. »Vi er stadig ikke parat til at blive afvænet fra fossile brændstoffer ... Men pga. udvikling kan vi mennesker opfinde en teknologi, opnå teknologiske gennembrud. Vi vil sluttelig kunne tappe solenergi direkte, men man kan ikke med ét springe direkte til dette stadium ... Folk er bange for atomkraft [fission], men hvis vi kunne opnå et gennembrud inden for fusionskraft, kan vi måske løse problemet én gang for alle. Hvordan skal vi kunne opnå dette? Gennem udvikling! Lad os samarbejde« for at opnå gennembrud.

Helga Zepp-LaRouche taler ved Raisina Dialog i Indien

Men den indiske ungdom kan også lade sig inspirere til at påtage sig, som deres egen mission, at deltage i den økonomiske transformering af Sydvestasien og Afrika, og på denne måde blive en del af skabelsen af en fremtid for hele menneskeheden.

Virkeliggørelsen af et sådant udviklingsperspektiv er den eneste måde, hvorpå flygtningekrisen kan afsluttes og Europas og USA's økonomier kan genoplives, og hele Asien kan udvikles.

Download (PDF, Unknown)

Eurasien har planer om global udvikling; NATO har planer om global ødelæggelse

2. marts 2016 (Leder fra LaRouchePAC) – I dag talte Helga Zepp-LaRouche ved en konference i New Delhi, hvor hun opfordrede til, at Indien, Kina og Rusland gik sammen, forhåbentlig sammen med endnu andre, om at forlænge Silkevejsprocessen ind i Sydvestasien og Nordafrika, som det eneste middel til at redde verden fra den overhængende trussel om en atomkrig.

»Den nye aftale mellem USA's udenrigsminister Kerry og Ruslands udenrigsminister Lavrov«, sagde fr. LaRouche, »der omfatter en våbenstilstand for Syrien, har potentialet til at ændre spillet i hele den strategiske situation, under forudsætning af, at især Kina, Rusland og Indien omgående arbejder sammen med landene i Sydvestasien om at gennemføre et omfattende opbygningsprogram, ikke alene for de krigshærgede lande Syrien, Irak og Afghanistan, men for hele regionen, fra Afghanistan til Middelhavet, og fra Kaukasus til Den persiske Golf. Med præsident Xi Jinpings besøg i regionen – til Iran, Egypten og Saudi-Arabien – er denne forlængelse af Silkevejen nu på bordet.

Alligevel finder der en hastig eskalering mod global krig sted. Dette kunne ikke fastslås med større tydelighed end i den sindssyge erklæring, som general Philip Breedlove, kommandør over NATO og den amerikanske kommando i Europa, aflagde for den amerikanske senatskomite for væbnede styrker i tirsdags. Breedlove sagde, at det amerikanske militær i Europa må være forberedt til at »punktere« Ruslands regionale forsvar og til en »hurtig forstærkning« af tropper, der bevæger sig

mod øst i tilfælde af en konflikt. »Rusland har skabt et meget fortættet mønster af 'A2-AD', eller 'Anti-Adgang og Adgang Forbudt-område' (Anti-Access, Area Denial) ... Vi må investere i de evner og kapaciteter, der giver os mulighed for at gå ind i et A2-AD-område.«

Bemærk, at denne angivelige truende forsvarsevne, som russerne har, og som Breedlove ønsker at »punktere«, befinder sig inden for Ruslands egne grænser – dvs., at Breedlove åbenlyst taler om en invasion af Rusland. Lyndon LaRouche responderede, at der var noget alvorligt i gang, at de forsøger at fremprovokere en krig, »men de får måske ikke, hvad de forventer«.

Denne åbenlyse trussel om global krig står i skarp kontrast til aftalen om en våbenhvile i Syrien, der holder nu på femte dag – netop pga. direkte samarbejde mellem det amerikanske og det russiske militær! Og i dag vendte den amerikanske astronaut Scott Kelly tilbage til Jordan, efter 340 dage i rummet, som en af de få, tilbageværende helte fra resterne af det amerikanske, bemandede rumprogram – i et russisk rumfartøj!

Faktum er, at briterne er desperate. Hele den transatlantiske finansielle struktur er klar til at bryde sammen – den kan ikke overleve spekulationsboblens kollaps, som nu spreder sig i hele Europa og har kurs mod Wall Street. Og, bemærkede LaRouche, briterne ved, at, hvis Putin fortsætter, som han gør i dag, så er Det britiske Imperium færdigt.

Dette er en situation, hvor vi må være parat til at føre Amerika tilbage til mental tilregnelighed, baseret på de principper, som Helga fremlagde i dag i New Delhi.

Foto: USA's udenrigsminister John Kerry taler med Ruslands udenrigsminister Sergei Lavrov den 11. februar, 2016, inden et bilateralt møde, med fokus på Syrien, forud for

Video: Den Asiatiske Infrastruktur Investeringsbank (AIIB) præsident Jin Liquns tale i København den 2. marts 2016

Redrawing the Global Financial Map – Jin Liqun President of the Asian Infrastructure Investment Bank

“How Can the Asian Infrastructure Investment Bank Contribute to Economic Development and Integration in Asia? What is in it for Europe/Denmark?”

Meeting arranged by Copenhagen University’s Asian Dynamics Initiative, Asia Research Centre, and Copenhagen Business School.

Question by Tom Gillesberg, chairman of The Schiller Institute in Denmark at ??

Link til København Universitets side om mødet.

Det rette navn for Menneskerettigheder er Udvikling, siger BRIKS- nationerne

Tirsdag, 1. marts 2016 – Med udstedelsen af en erklæring i går under FN's Råd for Menneskerettigheders årlige højeste panel i Genève stod BRIKS-nationerne for et indgreb i en institution, der har udøvet indflydelse som en klub imod lederne af flere udviklingslande, der ikke ville følge det britiske oligarkis diktater. Fælleserklæringen til Rådet for »Menneskerettigheder« siger: »Vi anser udryddelse af fattigdom for at være en uundværlig forudsætning for, og det overordnede mål hen imod, opnåelse af en vedvarende udvikling, promovning af samfundsmæssigt fremskridt, beskyttelse af fairness og retfærdighed og fremme af miljøbeskyttelse.« Den siger, at alle lande bør undgå en fremgangsmåde med »one size for alle«, i betragtning af de forskellige niveauer af udvikling, nationale realiteter og nationale historier.

Der har blandt BRIKS-nationerne været krav om, at denne organisation skulle blive mere involveret som en blok af nationer i internationale og »geopolitiske« spørgsmål. Dette synes nu at være på dagsordenen.

Den tyske udenrigsminister Steinmeier citerer Franklin Roosevelt i Washington; kræver åbne grænser og en Marshallplan for Mellemøsten

Tirsdag, 1. marts 2016 – Den tyske udenrigsminister Frank-Walter Steinmeier talte i dag på George Washington Universitet og citerede her Franklin Roosevelt og krævede åbne grænser. »Det værste, vi kan gøre, er at forsegle os«, sagde Steinmeier med henvisning til flygtningekrisen i Europa, så vel som til debatten om immigration i USA.

Han lagde ud med at tale om flygtningekrisen i Europa. Han citerede Roosevelts berømte, første indsættelsestale, at det eneste, vi har at frygte, er selve frygten, men henviste dernæst til det efterfølgende, hvor Roosevelt sagde, at frygt »lammer den nødvendige indsats for at vende tilbagetog til fremgang«.

»Vi må inddrage og adressere rødderne til dette problem«, sagde Steinmeier. »Tilhængerne af frygt gør det modsatte. Men vi kan ikke flygte fra problemet. Verden er for indbyrdes forbundet«, sagde han. »At rejse mure er en dårlig idé, uanset, hvem der betaler for dem«, sagde han, med tydelig adresse til Donald Trump.

Han understregede Ruslands betydning. »En del af dette lederskab vil være vores dialog med Rusland«, sagde Steinmeier. »Vi kan ikke undvære Rusland. Vi må inddrage

Rusland. Vi må huske den lektie, vi lærte af vore fædre og bedstefædre [der var udstationeret til Sovjetunionens grænser under den Kolde Krig].«

Med hensyn til våbenhvilen i Syrien sagde Steinmeier: »Hver eneste time, hvor våbenstilstanden holder, er vigtig for verden, så vel som for de mennesker, der er direkte berørt af den. Vi må yde de flygtninge, der flygter fra denne krig, beskyttelse. Det er ikke alene en humanitær pligt, men er også indskrevet i EU's statutter og Genève-traktaterne. USA har altid været kendt som et land, der har givet et tilflugtssted for dem, der flygtede fra krig og undertrykkelse. Dette vil lykkes os, hvis vi angriber den grundlæggende årsag til denne migration.«

Det første spørgsmål kom fra en repræsentant fra *EIR*, der spurgte ham, om ikke han var enig i, at vi har behov for en ny Marshallplan for Mellemøsten, der indledningsvis kunne bygge på den kinesiske præsident Xi Jinpings vigtige initiativ for en forlængelse af det økonomiske projekt for Ét bælte, én vej ind i Mellemøsten og herigennem fjerne det grundlæggende problem med regionens manglende udvikling.

Steinmeier kom med et temmelig langt, men noget forsigtigt, svar på spørgsmålet. Han bemærkede, at omstændighederne i det ødelagte Europa efter Anden Verdenskrig var meget anderledes end i nutidens Mellemøsten. I Europa var der en kvalificeret arbejdsstyrke, som omgående kunne sættes til at arbejde. I Europa fandtes der allerede en industriel udvikling, som man kunne bygge på. Dette var generelt ikke tilfældet i Mellemøsten. Alt imens der fandtes nogen kapacitet af denne art i Irak, så var det ikke tilfældet andetsteds. Og selv i Irak, så var en stor del af landets territorium stadig under ISIS' kontrol. Mange mennesker var allerede migreret til Europa. Alt imens der var behov for økonomisk assistance, især mad og husly, så eksisterede der stadig en militær situation i store dele af regionen. »Vi må først skabe en situation, hvor folk kan vende tilbage til deres hjemlande. Vi må bruge alle

vore kræfter til at forsøge at samle disse lande igen.«

Tyrkiet og Saudi-Arabien vil sabotere våbenstilstand i Syrien

29. februar 2016 – Generalløjtnant Sergei Kuralenko, chef for det russiske militære koordinationscenter i Latakia, sagde i går, at, ikke alene var der indløbet rapporter om, at Tyrkiet havde skudt ind over grænsen ind i Tel Abyad, men også, at skønsmæssigt 100 militante kæmpere var krydset over grænsen fra Tyrkiet og ind i Syrien for at tilslutte sig et ISIS-angreb på landsbyen. Tel Abyad, der ligger omkring 70 km øst for Kobani, blev tilbageerobret af det kurdiskanførte Folkets Beskyttelsesenheder (YPG) og hermed allierede arabiske militser i juni måned 2015. Den russiske rapport kom tilsyneladende fra YPG, der hævdede at have slået ISIS-angrebet tilbage.

Den russiske viceudenrigsminister Sergei Ryabkov udstedte i dag en ligefrem advarsel til, og om, Tyrkiet. Det er meget farligt, at Tyrkiet »ikke har forladt ideen om angreb hen over grænsen ... for at skabe visse zoner på syrisk territorium langs den tyrkiske grænse«, sagde Ryabkov. »Vi har tidligere set eksempler, hvor følelserne rent faktisk løb af med dem, der traf beslutningerne i Tyrkiet.« Hvis dette skulle ske under våbenstilstanden, »kunne det udvikle sig til en tidsindstillet bombe, der ville afstedkomme, ikke en forsinket, men en omgående handling. Jeg ønsker at advare mine tyrkiske kolleger imod dette«, sagde han.

Unavngivne tyrkiske regeringsfolk benægtede, at de skulle have

beskudt Tel Abyad; men i dag indrømmede andre derimod, at der var blevet skudt hen over grænsen ind i Azaz og hævdede, at deres mål er ISIS og ikke de kurdiske YPG-styrker, der er omfattet af våbenstilstanden.

Den saudiske udenrigsminister Adel al-Jubeir anklagede også Rusland og den syriske regerings luftvåben for at overtræde våbenstilstanden og sagde, at Riyadh diskutererede spørgsmålet med internationale magter. Under en pressekonference med den danske udenrigsminister [Kristian Jensen] i Riyadh sagde al-Jubeir, at der ville foreligge en »Plan B«, hvis det blev klart, at den syriske regering og dens allierede ikke var seriøse mht. våbenstilstanden, selv om han ikke kom med nogen detaljer. Virkeligheden er den, at saudierne ikke har magt til at gennemtvinge nogen Plan B.

Foto: Den saudiske og danske udenrigsminister, hhv. Adel al-Jubeir og Kristian Jensen, under den fælles pressekonference i Riyadh, 28. februar 2016.

Syrisk våbenstilstand holder trods forsøg på sabotage

29. februar, 2016 – Den amerikansk-russiske våbenstilstand i Syrien synes at holde på tredje dag, men forsøg på at ødelægge den er i fuld gang. Ifølge en rapport fra Reuters sagde FN's generalsekretær Ban Ki-moon i dag, at indstillingen af kamphandlingerne i det store og hele holder. Men i Geneve, hvor våbenhvilens særlige arbejdsgruppe, den Internationale Støttegruppe for Syrien, holdt møde, sagde den franske udenrigsminister Jean-Marc Ayrault til journalister, "Vi har modtaget indikationer på, at angreb, inklusive luftangreb, er

fortsat i zoner, der kontrolleres af den moderate opposition.”

Det russiske koordinationscenter i Latakia rapporterede i går om ni overtrædelser, inklusive en hændelse i den nordlige del af Latakia-provinsen, hvorunder militante kæmpere fra gruppen Jabhat al Nusra skød mod en oppositionsgruppe, der er omfattet af våbenhvilen.

Den saudisk-støttede Højeste Forhandlingskomité, hvis virkelige sigte har været regimeskifte i Damaskus, har truet med, at, hvis russerne og den syriske hær ikke ophører med at overtræde våbenstilstanden, vil den bryde sammen. I et brev til FN's generalsekretær Ban Ki-moon i går sagde oppositionen, at overtrædelserne ville undergrave internationale bestræbelser på at garantere den fortsatte våbenstilstand og føre til sammenbrud af den politiske proces, der er vedtaget af FN. Komiteen hævdede, at russiske krigsfly i søndags gennemførte 26 bombetogter over områder, hvor oprørsgrupper, der overholder våbenhvilen, opererer; Komiteen beskyldte Moskva for at kaste klyngebomber over beboede områder, og den hævdede, at bomberne forårsagede mange civile tab og tilskadekomne. FN's særlige udsending for Syrien Staffan de Mistura sagde, at overtrædelser vil blive taget op, men en vestlig diplomat sagde til Reuters, at de Mistura har påpeget, at antallet af luftangreb er gået ned fra 100 om dagen til 6-8 om dagen, så man måtte se på situationen i et vist perspektiv.

Hvorom alting er, så sagde Komiteens talsmand Salem al-Muslat, at Riyadh-gruppen alligevel ville overholde aftalen. ”Det er besluttet at forholde sig i ro og ikke foretage sig noget, og jeg tror, de vil holde sig til våbenstilstanden,” sagde Muslat. ”I går var den første dag, hvor folk virkelig kunne gå ud og spadse i gaderne.”

Det russiske Forsvarsministerium annoncerede i går, at overvågningscentret ved dets luftbase vil udsende daglige rapporter med aktuelle data for forholdsregler for forsoningen mellem parterne på begge sider. Disse vil blive sendt til det

samarbejde om fred gennem økonomisk udvikling

En delegation fra Schiller Instituttet, med formand Tom Gillesberg som ordførende, havde foretræde for Folketingets Udenrigsudvalg. Hør talen og se diasbilleder:

Vi står netop nu med en enestående mulighed for at sikre, at den langvarige mareridtsagtige proces med krig og ødelæggelse, der har præget Mellemøsten i årtier, og som har spredt sig til Europa og resten af verden i form af terror fra Islamisk Stat og en flygtningebølge, der er ved at løbe Europa over ende, kan bringes til ophør og erstattes af et nyt paradigme for fred gennem fælles økonomisk udvikling.

GDE Error: Requested URL is invalid

Dias til mødet:

x

x

x

x

x

x

x

x

x

x

x

x

x

x

x

x

x

x

Mulighed for fred i Syrien. EIR's Jeffrey Steinberg forklarer, hvordan våbenhvilen kom i stand, og hvad der må til for at den bliver varig

LPAC fredags-webcast 26. februar 2016, dansk oversættelse.

Hvis man derfor sluttelig ønsker, at den syriske fredsaftale skal blive en succes, altså holde, så må man, ud over det presserende nødvendige behov for en Marshallplan/Landbrohjørneste for at sikre, at freden er varig, også fjerne Obama. Og man må bringe det britiske imperiesystem til fald.

Der findes muligheder for en erstatning, men disse erstatninger vil kun ske, når Obama er blevet fjernet af reelle forfatningsmæssige grunde, og på det tidspunkt, hvor Det britiske Imperium har fået en reglementeret begravelse.

Download (PDF, Unknown)

RADIO SCHILLER den 29.

februar 2016:

**Kun Silkevejen kan få
våbenhvilen i Syrien til at
holde**

Med formand Tom Gillesberg

**En Fredsplan for
Sydvestasien.
Af Helga Zepp-LaRouche.
EIR Pressemeddelelse for
udgivelse af
den arabiske udgave af »Den
Nye Silkevej
bliver til Verdenslandbroen«**

The English and Arabic version is below the Danish.

På et tidspunkt, hvor flygtningekrisen truer med at blive til en hidtil uset humanitær krise, og som sprænger Den europæiske Unions sammenhængskraft og endda muligvis selve dens eksistens i stumper og stykker, er en vision om håb for udvikling af Sydvestasien og Afrika den eneste måde, hvorpå situationen kan

vendes til det bedre. På et tidspunkt, hvor den transatlantiske verdens finanssystem står umiddelbart foran at krakke, er udviklingsperspektivet for en genopbygning af Mellemøsten og resten af Sydvestasien til at udgøre en bro mellem Asien, Europa og Afrika den eneste drivkraft for økonomisk vækst, der kan forhindre Europa og USA i at synke ned i kaos.

På dette programs virkeliggørelse beror således hele menneskehedens skæbne.

28. februar 2016 – Den arabiske version af EIR's specialrapport, »Den Nye Silkevej bliver til Verdenslandbroen«, i sin fulde udstrækning, er nu færdig og klar til udgivelse og distribuering. Den 400 sider lange rapport (med et appendiks del 6 om Sydvestasien, der omfatter EIR's Projekt Fønix: En genopbygningsplan for Syrien) er blevet oversat af Hussein Askary (med færdigt layout af Ali Sharaf), og »Den Nye Silkvejs-lady«, alias Helga Zepp-LaRouche, har på smukkeste vis skrevet forordet, som følger:

En Fredsplan for Sydvestasien

Af Helga Zepp-LaRouche

Washington, D.C., 26. februar 2016

Det er muligvis et udslag af et lykkeligt sammentræf eller af Forsynets indgriben, at den arabiske oversættelse af rapporten om Verdenslandbroen udkommer netop nu, hvor udsigten til en våbenhvile i Syrien er ved at blive en realitet. Overenskomsten mellem den amerikanske udenrigsminister John Kerry og den russiske udenrigsminister Sergei Lavrov har et potentiale til at bringe den fem år lange krig, der har kostet hundreder tusinder af mennesker livet, til en afslutning. Men i betragtning af de enormt komplekse omstændigheder i regionen bør det også stå klart, at en blot og bar kontrakt om at

standse kampene vil være for skrøbelig til at vare ved og overleve nye provokationer fra de samme kræfters side, der oprindeligt var ansvarlige for krigen.

Den eneste måde, hvorpå en varig fred kan garanteres, er den omgående iværksættelse af en omfattende udviklingsplan for hele Sydvestasien, med en udviklingsplan for integreret infrastruktur; en plan, der ikke alene genopbygger krigens ødelagte byer og landsbyer, men som anviser en langt mere fundamental fremgangsmåde for atter at forvandle denne region, der engang var en af den menneskelige civilisations vugger, og som på forskellige tidspunkter i historien var hjemsted for tidens mest fremskredent udviklede kulturer, til en af verdens mest avancerede. Målet må være at udløse regionens folks kreativitet og bringe deres produktivitet op på samme niveau som Europas, USA's eller Kinas.

Dette er absolut muligt, og i særdeleshed, fordi Ruslands og Kinas samarbejde repræsenterer magtfulde naboer, der, sammen med lande i regionen, kan udvirke denne udvikling. Hvis de udviklingsprojekter, som foreslås i rapporten, i bogstavelig forstand bliver gennemført med start fra i morgen, således, at udbyttet ved fred bliver synligt for alle parter i regionen, så kan våbenhvilen i Syrien og gennemførelsen af det, man kunne kalde en Silkevejs-Marshallplan, dog uden denne betegnelses tilknytning til en kold krig, blive en agent for et nyt scenarie for hele verden.

På et tidspunkt, hvor flygtningekrisen truer med at blive til en hidtil uset humanitær krise, og som sprænger Den europæiske Unions sammenhængskraft og endda muligvis selve dens eksistens i stumper og stykker, er en vision om håb for udvikling af Sydvestasien og Afrika den eneste måde, hvorpå situationen kan vendes til det bedre. På et tidspunkt, hvor den transatlantiske verdens finanssystem står umiddelbart foran at krakke, er udviklingsperspektivet for en genopbygning af Mellemøsten og resten af Sydvestasien til at udgøre en bro mellem Asien, Europa og Afrika den eneste drivkraft for

økonomisk vækst, der kan forhindre Europa og USA i at synke ned i kaos.

På dette programs virkeliggørelse beror således hele menneskehedens skæbne.

Den arabiske *EIR*-rapport kan bestilles (kun i papirudgave) gennem *EIR* News Service og alle internationale institutioner, der er associeret med LaRouche-bevægelsen, herunder Schiller Instituttet i Danmark.

The English and Arabic version pdf. of
A Peace Plan for Southwest Asia
by Helga Zepp-LaRouche.

EIR press release in English and Arabic on the occasion of the release of the arabic version of "The New Silk Road Becomes the World Land-Bridge."

(The English, Arabic, and Chinese versions of the report are available from The Schiller Institute in Denmark at: +45 53 57 00 51 or +45 35 43 00 33, or si@schillerinstitut.dk)

[Download \(PDF, Unknown\)](#)

**Den
udenrigsminister
fremlægger**

**kinesiske
Wang Yi**

en udvej i stedet for krig for USA's udenrigsminister John Kerry

24. februar, 2016 – Den kinesiske udenrigsminister Wang Yi, der talte ved en timelang pressekonference med den amerikanske udenrigsminister John Kerry i forlængelse af deres møde i Washington tirsdag, fremsatte flere afgørende forslag, der, såfremt de accepteres, kunne få USA væk fra den selvmorderiske kurs, som præsident Obama har sat, for krig med Kina.

Med hensyn til Koreakrisen sagde Wang Yi, at han og Kerry var enedes om en formulering af en FN-resolution, der fordømmer den nordkoreanske prøvesprængning af atomvåben og test af missilaffyring. Resolutionen skal frigives efter begge regerings godkendelse. Men, tilføjede Yi, en sådan resolution "kan ikke tilvejebringe en grundlæggende løsning på spørgsmålet om koreanske atomvåben. For virkeligt at gøre dette, er vi nødt til at vende tilbage til sporet med dialog og forhandling."

Han sagde, at Kerry var enig i dette, men tilføjede, at den kinesiske side havde "fremsat et primært forslag: dvs., at vi ønsker at forfølge atomafrustningen af den koreanske halvø sideløbende med udskiftningen af den koreanske våbenhvile med en fredsaftale. Vi ved, at visse parter har et andet syn på dette forslag."

Dette markerer en betydningsfuld intervention. Nordkorea vil kun diskutere fredsaftalen, og Obama vil kun diskutere atomprogrammet. Pyongyang hverken kan eller vil opgive sit atomvåbenprogram under trussel om krig fra Obamas side, vel vidende, hvad USA gjorde imod Irak og Libyen, da disse stoppede deres atomprogrammer. Hvis der kunne findes en fredsaftale, der garanterede deres sikkerhed, så kunne de

overveje alternativer til atomprogrammet.

Kerry holdt sig til Obamas linje – opgiv atomprogrammet, og vi vil overveje en fredsplan – men Kina har derimod lagt en gennemførlig plan på bordet.

Wang Yi berørte også krisens aktualitet og sagde, at han og Kerry var enedes om, at “vi er nødt til at overvåge situationen på halvøen tæt i de kommende to måneder. Forskellige ustabile faktorer kunne overlappende hinanden og have en virkning, så under de omstændigheder er det meget vigtigt, at de forskellige parter fører mere dialog for at forhindre, at spændingen øges eller situationen optrappes. Vi må især forhindre situationen på halvøen i at spinde ud af kontrol.”

Om det Sydkinesiske Hav sagde Wang Yi, at regionen, til trods for Vestens hylen op, er fredeligere end andre dele af verden, og at intet handelsfartøj er stødt på nogen trussel mod den fri sejlads. Forsikringspræmier er ikke steget en øre, sagde han (det frie marked siger, at der ikke er noget problem!).

På den anden side, sagde han, “håber jeg, at venner inden for medierne ikke kun vil se radaren (Kinas radaranlæg på en af øerne), men måske snarere, og nok så vigtigt, at der for hver dag dukker avancerede våbensystemer og udstyr op i det Sydkinesiske Hav, inklusive de strategiske bombefly, krigsskibe med missilforsvarssystemer – hvorfor har folk har valgt at se bort fra dem eller ignorere dem?”